

תת"ע 8099/03/21 - יעקב בן יששכר נגד מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 8099-03-21 מדינת ישראל נ' יעקב בן יששכר
תיק חיצוני: 14122111512

מספר בקשה: 3

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	יעקב בן יששכר
נגד	
משיבה	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

1. בפני בקשת הנאשם לפסיקת הוצאות בסך של 10,000 ש"ח, בעקבות זיכוי - מחמת הספק - מהעבירה שיוחסה לו - אי מתן זכות קדימה להולכת רגל אשר עמדה בסמוך למעבר חצייה וניכר היה כי בכוונתה לחצות את הכביש, בניגוד לתקנה 67 (א1) לתקנות התעבורה.

רקע:

2. כנגד הנאשם הוגש ביום 25.3.21 כתב אישום לפיו הוא מואשם כי ביום 24.05.20 בשעה 10:20, בהיותו נוהג באופן, בהתקרבו למעבר חצייה ברחוב הלל יפה 28 מול קופת חולים כללית בחדרה, לא נתן זכות קדימה להולכת רגל אשר עמדה על אי תנועה וניכר היה כי בכוונתה לחצות את הכביש.

3. מדובר בעבירה מסוג ברירת משפט, שהקנס בגינה הינו 250 ₪, בה הודיע הנאשם על רצונו להישפט.

4. בישיבה מיום 4.4.21 ביקש הנאשם לדחות להקראה נוספת על מנת לעיין בחומר החקירה ולהתייעץ, וכן לבדוק אם יש סרטון; והדיון נדחה, כמבוקש, למועד נוסף.

5. בישיבה מיום 20.12.21 טען הנאשם כי קיבל דיסק שלא ניתן לפתיחה, ולא קיבל דוח עיסוק; ולאחר הפסקה במהלכה התאפשר לנאשם לצפות בסרטוני מצלמות גוף, והמאשימה הצהירה כי אין סרטונים נוספים, כפר הנאשם בעובדות כתב האישום.

6. בישיבה מיום 11.5.22 נשמעו הראיות. מטעם המאשימה העידו: השוטר האוכף אשר ערך את הדו"ח - ת/1, וצילם במצלמת גוף שני סרטונים - ת/2; ושטר נוסף אשר ערך מזכר - ת/3, וצילם במצלמת גוף סרטון - ת/2. ומטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו.

7. יצוין, כי במהלך שמיעת העדויות עתר הנאשם לפסול את המותב לפי סעיף 77 לחוק בתי המשפט, ובקשת הפסלות נדחתה בהחלטה בפרוטוקול; ונדחתה בקשת הנאשם, בתום שמיעת הראיות, לקבל דוח עיסוק, שלאחריו יזמן עדים נוספים; ונשמעו סיכומי הצדדים בעל פה.

8. בקשות הנאשם לראיות חדשות ולדחיית מועד הכרעת הדין נדחו בהחלטה מיום 7.6.22, מן הנימוקים שפורטו בהחלטה.

9. לאחר ששמעתי את העדויות, והתרשמתי מהופעתם בפני, ולאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לזכות את הנאשם מן העבירה שיוחסה לו בכתב האישום מחמת הספק.

כפי שצוין בהכרעת הדין, בחנתי את עדותם של השוטרים, והמוצגים שהוגשו, והתרשמתי לחיוב מעדותם של השוטרים בפני בכלל, ומעדותו של השוטר האוכף בפרט, ושוכנעתי כי היא משקפת את העובדות כפי שראו אותן השוטרים בעת ביצוע האכיפה. כמו כן, טענת הנאשם, לפיה השוטרים "ממציאים" ו"משקרים", נדחתה על ידי מכל וכל. עם זאת, ועל אף הרושם החיובי שהותירו בי השוטרים והאמון שנתתי בגרסת השוטר האוכף, סברתי כי בנסיבות האירוע שבעניינינו, אין בתיאור השוטר משום הוכחה, מעל לכל ספק סביר, כי היה ניכר בעיני הנאשם כי בכוונת הולכת הרגל לחצות את המעבר, וכי הנאשם הבין כי בכוונת הולכת הרגל לחצות את הכביש; והגם שלא מצאתי כל דופי בעדות השוטרים, סברתי כי העבירה לא הוכחה מעבר לכל ספק סביר מהראיות שהובאו בפני; ולכן הוריתי על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

10. לטענת הנאשם, לאחר דיון הוכחות וזיכוי בהליך, יש לפצותו הן על עוגמת הנפש והן על ניהול ההליך תוך כך שהגיע מהמרכז (סעיף 2 לבקשה); ו"המשיבה באמצעות עדיה גררו רגליים ולא העבירו את כול חומר הראיות שהיה ברשותם, העדים סבלו ממחלת השיכחה, סירבו לענות לשאלות ואם איימו על המבקש שייפגעו בו עם יחשוף את האמת בפני הציבור" (סעיף 3 לבקשה); והיה ברור שאין יסוד לאשמה; ו"המשיבה גררה רגליים וסירבה ליתן מסמכים למרות הוראות הדין" (סעיף 5 לבקשה).

11. המאשימה התנגדה לבקשה, וטענה כי יש לדחותה על הסף ולגופה, בנסיבות בהן הוגשה ללא תצהיר, וללא תימוכין לסכום הנדרש; וכן בנסיבות בהן מדובר בדו"ח אשר התבסס על עדויותיהם של שני שוטרים, ותובע אשר הגיש את כתב האישום ראה כי ישנן די ראיות להוכחת האשמה, והמבקש זוכה מחמת הספק לאחר שבית המשפט התרשם מעדויותיהם האמינות והמהימנות של שני השוטרים, ולא נגרם למבקש עוול מניהול ההליך.

12. לאחר ששקלתי טיעוני הצדדים על רקע מכלול החומר שבתיק, עמדתי היא כי דין הבקשה להידחות.

13. סעיף 80 לחוק העונשין מקנה לנאשם שזוכה, או שכתב האישום נגדו בוטל, זכות לעתור לבית המשפט לקבלת פיצויים ולפסיקת הוצאות. וזו לשון הסעיף:

"(א) משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית המשפט; "

14. המחוקק לא הורה על מתן פיצוי כל אימת שהליך פלילי הסתיים בזיכוי, וסעיף 80(א) לחוק העונשין אינו קובע הסדר אוטומטי של פסיקת פיצוי ושיפוי לכל נאשם שזוכה בדין או שהאישום בעניינו בוטל, ופיצוי זה שמור לנסיבות מיוחדות. (ע"פ 5851/19 מדינת ישראל נ' אהוד אברג'ל (פורסם בנבו, 02.02.2020)).

נפסק, כי "הזכות המוענקת מכוח סעיף החוק דלעיל הינה זכות יחסית, והיעתרות לבקשה מכוח סעיף 80 לחוק נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט (ע"פ 1325/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 לפסק דינה של השופטת ע' ברון [פורסם בנבו] (19.1.2020) (להלן: עניין פלוני)). בהכריעו האם להיעתר לבקשה מכוח סעיף זה, שומה על בית המשפט לאזן בין הנזק שנגרם לנאשם מקיום ההליך הפלילי בעניינו, לבין האינטרס הציבורי באכיפת החוק והחשש מהרתעת יתר של המדינה מניהול הליכים פליליים (שם). " (ע"פ 1986/22 יהונתן רבינוביץ נ' מדינת ישראל - תביעות עיריית תל אביב (נבו 15.11.2022)).

15. בהתאם לסעיף 80(א) לחוק, על-מנת שתקום זכות לקבלת פיצוי והוצאות הגנה, על נאשם שזוכה בדין או שהאישום בעניינו בוטל הנטל להוכיח התקיימות של אחת משתי עילות חלופיות: האחת, "ראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה". והשנייה, "ראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת". יצוין כי גם בהתקיים אחת משתי העילות האמורות, פסיקת הפיצוי והשיפוי אינה מובטחת אלא היא מסורה לשיקול-דעתו של בית-המשפט ("רשאי"), ובכל מקרה היא מוגבלת לסכומים המרביים הקבועים בתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), התשמ"ב-1982.

16. כפי שנקבע, "הדברים האמורים נכונים במיוחד בנוגע לעבירות תעבורה מסוג של ברירת משפט. מדובר בעבירות קלות שעונשן קנס, והן אינן נושאות עמן סטיגמה פלילית. בהתחשב בכך, ונוכח השאיפה להקל את המאבק בעבירות התנועה הכוללות פוטנציאל לפגיעה בגוף וברכוש, קבע המחוקק סדרי דין מיוחדים של ברירת משפט, שתכליתם לעודד תשלום קנס ללא התדיינות, לפיכך תשלום הקנס נחשב להודאה באשמה, להרשעה ולנשיאה בעונש. לעומת זאת אם בחר המקבל הודעת תשלום קנס להישפט, הנטל על התביעה לשכנע כי ביצע את העבירה. במקרים שנעשה בהם שימוש במכשיר טכני (כגון מצלמה בכביש או ממל"ז למדידת מהירות נסיעה) על התביעה להוכיח את תקינותו ואת אופן הפעלתו של המכשיר. זכותו של אדם לבחור במשפט ולהילחם על חפותו גם בעבירת תעבורה, ואולם הבוחר להישפט נוטל על עצמו סיכוי לזיכוי אל מול סיכון שיהיה עליו לשאת בהוצאות משפט: אם יזוכה תוך קביעה שלא עבר עבירה, כגון אם יתברר כי המעשה לא היווה עבירה, או שהנאשם לא היה מי שביצע את העבירה, והוא הועמד לדין ברשלנות או בשל טעות טכנית או בירוקרטית, כי אז ניתן להניח שככלל, ובכפוף לנסיבותיו של כל מקרה, יזכה הוא בשיפוי בגין הוצאות הגנתו. לעומת זאת במקרים שבהם זוכה הנאשם זיכוי "טכני" מחמת היעדר הוכחה, כגון כאשר לא הצליחה התביעה להביא עד מרכזי, או כאשר לא נמצאה הראיה הטובה ביותר להוכחה בלא

קביעה פוזיטיבית כי הנאשם לא ביצע את העבירה, הרי ככלל ובהיעדר נסיבות חריגות, כגון התרשלות של ממש מצד התביעה, לא ישופה הנאשם בגין הוצאותיו. זוהי בעינינו נוסחת האיזון הראויה בין זכותו של אדם להגנה במשפט לבין האינטרס הציבורי. אם לא נאמר כן, עלולים אנו לעודד התדיינות ולסכל את מטרת המחוקק לפישוטם ולקיצורם של הליכים בעבירות תעבורה כחלק מהלחימה בעבירות תנועה. (ע"פ 1382/00 עמית בן ארויה נ' מדינת ישראל, נו(4) 714 (2002)).

17. באשר לעילה הראשונה של "אין יסוד לאשמה" - נקבע, "שהנטל על הטוען כי "לא היה יסוד להאשמה" הוא נטל כבד (עניין מור, בפסקה 7 לפסק דינה של השופטת ד' ברק ארז). לשם עמידה בנטל זה נדרש הטוען להראות כי כתב האישום הוגש ללא בסיס, כלומר בשל זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה או אי-סבירות מהותית ובולטת (ראו עניין דבש, בעמ' 89; עניין בוגנים, בפסקה 18 לפסק דינו של השופט ח' מלצר). (ע"פ 1986/22 יהונתן רבינוביץ נ' מדינת ישראל - תביעות עיריית תל אביב) נבו 15.11.2022 (פסקה 14); ועילה זו "עוסקת ביכולת צפיית הזיכוי מלכתחילה, שתיבחן לאור התשתית הראייתית הקיימת עובר להגשת כתב האישום. (רע"פ 8647/21 דניאל אזרד נ' מדינת ישראל (נבו 28.04.2022) פסקה 11).

הרף שנקבע בפסיקה ביחס למבחן זה הוא מחמיר, במובן זה שיידרש להוכיח כי מדובר במצבים חריגים במיוחד שכתב האישום הוגש ללא בסיס, כלומר בשל זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה או אי-סבירות מהותית ובולטת; ומטבע הדברים, ניתן לצפות כי הנסיבות החמורות שעליהן נסבה עילה זו אינן צפויות להיות שכיחות (ע"פ 1042/13 עובדיה קקון נ' מדינת ישראל (נבו 25.06.2014), פסקה 11).

בענייננו, לא ניתן לומר כי בנסיבות העניין, ובהתחשב בשיקולים הרלבנטיים, עניינו של הנאשם נכנס לגדרי עילה זו. טרם הגשת כתב האישום הייתה בידי המאשימה תשתית ראייתית מספקת להגשת כתב האישום; ואין לומר כי כתב האישום הוגש ללא בסיס, בחוסר תום לב, ברשלנות חמורה, באי סבירות בולטת או בזדון, כנדרש לצורך התקיימות התנאי הראשון הקבוע בסעיף 80(א) לחוק.

18. באשר לעילה שעניינה "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" - "בפסיקה הוטעם כי את ה-"נסיבות אחרות המצדיקות" פסיקת פיצויים או הוצאות משפט מכוח סעיף 80 לחוק, ניתן לחלק לשלוש קטגוריות: נסיבות הנוגעות לאופן ניהולו של ההליך המשפטי עצמו, כגון משכו של ההליך המשפטי ואורך תקופת המעצר; נסיבות הקשורות לטיב זיכוי של הנאשם; ולנסיבות האישיות של הנאשם (עניין דבש, בעמ' 106-118). (ע"פ 1986/22 יהונתן רבינוביץ נ' מדינת ישראל - תביעות עיריית תל אביב) נבו 15.11.2022 (פסקה 16).

בענייננו, אני סבורה כי לא מתקיימות נסיבות המצדיקות את קבלת הבקשה תחת אף אחת מהקטגוריות דנן:

ראשית, משפטו של הנאשם התנהל במשך זמן סביר, על אף בקשות חוזרות מצדו של הנאשם לדחיות; ניתנו לנאשם ההזדמנות והארכה הנדרשים לצורך קבלת חומרי חקירה, הכנה לדיון וזימון עדים מטעמו, ולנהל את הגנתו כראות עיניו; ובנסיבות אלו לא ניתן לומר כי קיימות נסיבות הנוגעות לאופן ניהול המשפט המצדיקות היעדרות לבקשתו.

שנית, לא מתקיימות גם נסיבות הקשורות לטיב זיכוי של הנאשם. בהקשר זה יצוין, כי מדובר בזיכוי מחמת הספק, לאחר שהתרשמתי לחיוב מעדותם של השוטרים בפני, ושוכנעתי כי היא משקפת את העובדות כפי שראו אותן השוטרים בעת ביצוע האכיפה; והגם שלא מצאתי כל דופי בעדות השוטרים, סברתי כי העבירה לא הוכחה מעבר לכל ספק סביר

מהראיות שהובאו בפני, ולכן הוריתי על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

שלישית, בעניין נסיבותיו האישיות של הנאשם - אינני סבורה כי מתקיימות נסיבות כאלה המצדיקות להיעתר לבקשה; וגם הטענות לעוגמת הנפש ושהמבקש הגיע מהמרכז, אין בהן כדי להצדיק פסיקת פיצוי לנאשם.

19. בכלל נסיבות אלה, הבקשה נדחית.

20. המזכירות תמציא את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ב שבט תשפ"ג, 03 פברואר 2023, בהעדר
הצדדים.